

מנהיג המתאמן בקליעה

סיפור ללא אוסר השכל

מוטי רימור

הציפייה הייתה ארוכה, שכן מרבית הציפורים מסוג זה יכולות לחוג מעל טרפן כשעה או כשעתיים עד שהן יורדות עליו. עינן החדה ערה לכל תנועה של הגוש המונח על האדמה. למראה התנועה הקלה ביותר, הן מתרוממות במהירות וממשיכות לחוג בגבהים באטיות.

בדרך-כלל אבי-סבי ציפה לציפורים כשהוא שוכב ללא תנועה על גבו. לעתים ציפה להן בישיבה, כשהוא נשען ללא תנועה על אבן או סלע. כדי לזרז את בואן הוא הניח את שאריות הגופה המבותרת במרחק של כמה עשרות מטרים ממנו.

תוך זמן לא רב הציפורים היו מגלות את שתי הנקודות ומתחילות לחוג גבוה סביבן. לאחר כשעה או שעתיים התחיל אבי-סבי את אימוניו.

באימונים הוא השתמש בכלי נשק שונים: רובי ציד, רובי צליפה, רובי מחסנית, רובים קצוצי קנה וכמובן רובי טעינה רגילים. לעתים הוא התאמן גם באקדחים. היו לו ארבעה אקדחים: שלושה בעלי תופים ואחד חדיש.

כאשר שכב, אבי-סבי הניח את הרובה

אבי-סבי מצד אמי נחשב בזמנו לאדם החזק ביותר בצפון מדינת נבדה שבארה"ב. הוא נחשב ל"מנהיג של האזור". בתקופה ההיא הממשלה המרכזית כמעט ולא התערבה בחיי התושבים. לאבי-סבי היו מפעלי חרושת לצינורות ברזל. נאמר לי שהוא העסיק במפעליו יותר ממחצית תושבי האזור. אבי-סבי מת בגיל יחסית צעיר. הוא נהרג "בתאונת נשק בלתי מובנת", כפי שניסח זאת העיתון המקומי.

לפני כמה לילות נזכרתי במה שסיפרה לי עליו אמי - איך אבי-סבי למד לקלוע במטרה נעה. הוא עשה זאת בדרך הקשה.

אבי-סבי נהג לצאת לבדו למקומות נידחים באזורים מדבריים. לקראת המסע הוא הצטייד בתחמושת ובכלי הנשק שבהם בחר להתאמן ובמזון. בנוסף, הוא לקח עמו מהמשק חתול, כלב בר או חיית שדה אחרת וקשר אותה במכונית.

כשהגיע למקום שומם, אבי-סבי ביתר את החיה לאורך על חליפת בגדים מיוחדת השמורה עמו. אחר, הספיג את החליפה בדם הרב שפרץ, ומרח אותה היטב ברצועות הבשר והעור האדומים.

הוא לבש אז את החליפה המדממת על בגדיו וציפה לציפורי הטרף - נצים, עיטים או עזניות.

חזהו, כשהוא טעון ובלתי נצור. ידיו אחזו בקנה ובהדק. כאשר התאמן באקדה, הניח אף אותו על חזהו כשידו מונחת על הקת. כאשר ישב, הניח את הרובה באלכסון על ברכיו. את האקדה נהג להניח אז לצדו על האדמה.

הירייה הייתה צריכה להתבצע בדייקנות רבה ולשם כך נדרשה מיומנות גבוהה. עופות הטרף היו מהירים מאוד וכל תנועה קלה או מיותרת הבריחה אותם, כאמור כחץ. לעתים הם אף היו מסוכנים. שכן, בשניות האחרונות שבהן צללו מטה, הם נעו במהירות רבה מאוד. אם הקדים אבי-סבי להטות ולכוון את הנשק כלפי מעלה, הספיקו העופות לנסוק במהירות לגובה רב מאוד. שוב היו יכולות לחלוף אף כשעתיים עד שהם חגו כלפי מטה. אם אחר אבי-סבי להטות ולכוון את הנשק, היה הדבר יכול להיות אף מסוכן. בכל מקרה תנועתו הטהה במהירות את תנועת העוף והירייה הייתה חייבת להיות מהירה ומדויקת.

אבי-סבי לא ירה כמעט אף פעם בציפורים כשהן חגו בגובה רב. למרות שהיו לו מספר רובים שיכלו לירות לגבהים אלה. הוא חיכה להן תמיד עד שיתחילו לעוט עליו, או עד שירדו עליו ממרחק קצר. רק אז הוא ירה.

די היה בכדור אחד שפוגע במרכז הגוף כדי להפיל כאבן אף את העוף הגדול ביותר. אבי

סבי ירה במהירות ובדייקנות. לעתים נעץ אף שני קליעים באותו עוף. לפעמים הספיק אף לירות בשני עופות בזה אחר זה. פעם או פעמיים קרה שהוא הפיל שלושה עופות בשלוש יריות עוקבות.

כך החלו יציאותיו הארוכות של אבי-סבי למקומות הנידחים לשאת פרי. קליעותיו השתפרו להפליא. בחווה הגדולה שבה התגורר לבדו לאחר גירושיו, נהג אבי-סבי להשתעשע לעיני עובדיו בקליעה במטרות נעות. הוא יכול היה לקלוע ברובה מחסנית במספר מטבעות הנזרקות מחלון זו אחר זו, או לעתים יחדיו.

במשך כל יציאותיו אלה - ואבי-סבי יצא לעשרות ואולי למאות אימונים כאלה - לא פגעו בו ציפורי הטרף מלבד פעם אחת. באותה פעם הספיק עיט שנפגע בקלע בזנבו לנעוץ את מקורו בשוקו של אבי-סבי. אבי-סבי מעך אותו בקת הרובה. הצלקת העמוקה נשארה בשוקו עד למותו. סבי, שהתיר לנתח את גוויית אביו לאחר תאונת הנשק, סיפר זאת לאמי.

כיום, החווה הגדולה איננה עוד. המפעלים והבניינים נהרסו. האזור כולו צחיח וללא תושבים.